

Kevade- maja

MARY ELLEN
TAYLOR

Originaali tiitel:
Mary Ellen Taylor
Spring House
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See lugu on välja mõeldud. Nimed, tegelased, firmad, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime viljad või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2019 by Mary Burton. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B08399821
ISBN 978-9949-82-800-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kevademaja

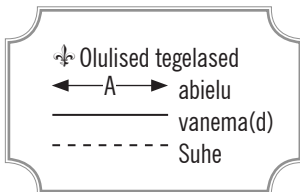
Julia Tatum 1870–1915 ←A→ George Buchanan 1870–1919 ←A→ Elizabeth Lawrence 1880–1919

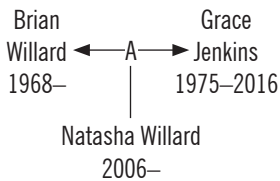
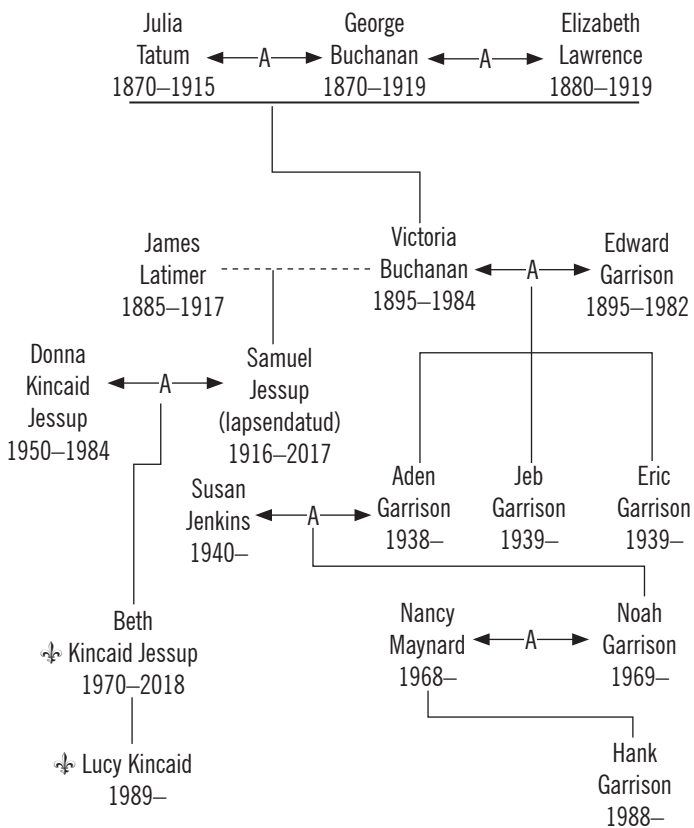
† Catherine Claire Hedrick 1888–1990 ←A→ Robert Buchanan 1885–1917

Amanda Blake 1935–1974 ←A→ Robert Buchanan, jun 1917–1974

Sandy Talley 1969– ←A→ James Buchanan 1969–

Megan 1990– Deacon 1992–

PROLOOG

Adele

*Teisipäev, 19. september 2017
Cape Hudson, Virginia, Chesapeake Bay
11.00*

Adele Jessup oli oma peaaegu saja eluaasta jooksul aru saanud, et õnnistused ja needused käivad käsikäes. Armastusele ja sünnile on alati vastukaaluks valu ja surm.

Adele istus ratastoolis ja jälgis kümneid leinajaid, kes kogunesid Ameerika lipuga kaetud kirstu ümber. Pilvine taevast oli madal, tugev tuul ähvardas vihmaga ja sikutas tema musta seeliku serva.

Adele suunas tähelepanu stseenilt oma silme ees hauakividele värskelt kaevatud haa ümber. Need hauad kuulusid tema mehele ja tolle vendadele. Jessupite poisid olid kõik Virginia idakaldal sündinud ja kasvanud. Head uhked mehed, kes olid kogu eluks üksteisele ustavaks jäänud.

Adele'i kõrval istus tema mehe vend Samuel Jessup, viimane Jessupite vendadest. Mees oli habet ajanud ja lasknud juukseid lõigata. Tema must kaptenivorm oli värskelt puhastatud, vasknööbid läikima hõõrutud. Aga ta ei kandnud ühtki viiekümne teenistus-aasta jooksul välja teenitud medalit. Tema pikk sale kogu oli harraks muutunud ja parem käsi värises kogu aeg, aga ta keeldus ratastooli kasutamast. Ta oli alati olnud uhkem ja kangekaelsem, kui talle kasulik oli.

Kui palju kordi olid nad aastate jooksul siin kahekesi istunud, mõne lähedase kaotust leinanud? Nagu Adele tundis kindlasti Samuelgi nüüd end olevat surnutele lähemal kui elavatele.

Täna olid nad kogunenud tähistama tema pojapojapoja Scott Jessupi elu. Scott oli merejalaväelane, kes oli surnud viie päeva eest, kui tema helikopteriga tormi ajal Atlandi ookeani kohal õnnetus juhtus. Scott oli olnud päästemissioonil, otsinud kahte kadunud meremeest, kelle laev oli lekkima hakanud. Ta oli ühe päästnud, turvaliselt mereväelusele viinud ja siis otsinguid jätkanud.

Nagu kõiki Jessupite mehi oli ka Scotti tõmmanud meri. Ta oli kasvanud üles juttudega perekonna vapratest meresõitjatest ning mõistis suurepäraselt, et ilm ja meri võivad ühtmoodi nii anda kui võtta. Scott oli olnud hea, vapper, teinekord ehk liiga enesekeske, aga ta oli surres kõigest kahekümne seitsme aastane.

Adele'i pilku köitis liikumine leinajate selja taga ja ta vaatas idakaldal asuvat väikest perekonnakalmistut ümbritseva sepisrauast aia poole.

Seal seisis üksik noormees. Adele'i viletsad silmad ei seletanud tema nägu. Ta eeldas, et see on keegi leinajatest, kuni noormees hakkas lähemale tulema, ja Adele taipas, et see on Scott.

Adele ei üllatunud noormeesest nähes. Teda surmast eraldav loor oli nüüd nii valusalt õhuke, et vaimud olid sama hästi näha nagu elavad.

Scott läks oma ema Helen Jessupi juurde, kes istus poja sarga ees. Naine muljus kulunud piiblit käte vahel ja nuttis varjamatult. Helen oli oma ainsat last jumaldanud ja poja surm oli tema südame nii põhjalikult lõhestanud, et seda ei suutnud parandada mingid sõnad ega teod.

Scott pani käe ema õlale, aga Helen ei paistnud seda märkavat. Aga Samuel nägi noormeesest ja kui nende pilgud ristusid, sikutas kerge naeratus Scotti suunurki. Samuel pani käe kergelt Adele'i omale ja pigistas õrnalt.

Heleni kõrval istus Ühendriikide mereväevormis sünge ilmega mees. Rick Markham oli mitte ainult teeninud koos Scotti ja kõi-

kide kirstu kandjatega, vaid nad kõik olid ka head sõbrad. Tema tumedad juuksed olid lühikeseks lõigatud ja rõhutasid rangeid näojooni. Ehkki Rick ei saanud palju vanem olla kui Scott, näis ta Atlase koormat oma õlgadel kandvat.

Scott naeratas Rickile julgustavalt, aga seegi naeratus jäi märkamata. Adele nägi seda kõike.

Lõpuks läks Scott läbi rahvahulga naise juurde, kes seisis aia taga. Naine oli üksinda ja näis olevat eksinud. Adele teadis seda pilku liigagi hästi.

Ehkki ta ei olnud neiuga kunagi ametlikult kohtunud, teadis Adele, et tema nimi on Megan Buchanan. Ta oli Scotti kihlatu, aga oli noormehe kaks nädalat tagasi maha jätnud. Ehkki keegi ei olnud nende suhtest Adele'ile täpsemalt rääkinud, teadis ta, et noor naine oli pulmad ootamatult ära jätnud.

Kui Scott oli eluajal Megani peale pahane olnud, siis surnuna ei paistnud ta seda olevat. Ta vaatas naist armastava pilguga, milles polnud vähimatki süüdistust. Kui ta Meganit õrnalt põsele suudles, läksid naise silmad suureks ja ta tõstis käe. Ta vaatas aeglaselt ringi, nagu loodaks meest näha.

Adele uuris noort naist tähelepanelikumalt ja jõudis järeldusele, et tema juures ei ole mitte midagi eriti tähelepanuväärset. Neiu ümar nägu, täidlased huuled ja rohelised silmad olid eraldi võttes üsna tavalised. Ent kõik koos andsid tulemuseks jahmatava välimuse. Megan Buchanani juures oli midagi erilist.

Veel üks kohalik mees, Hank Garrison, kandis samuti mereväevormi ja andis viiele mehele käsu vintpüssitorud taeva poole suunata ja kolm lasku tulistada. Samuel haaras oma käimisraamist ja ajas end püsti. Rick tõusis kiiresti ja püüdis Samueli toetada, aga kangekaelne vanamees keeldus abist.

Rahvahulka haaras harras vaikus ja mõne hetke jooksul ei liigutanud end keegi.

Rick aitas Samueli uuesti istuma ja astus hanereas koos teiste merejalaväelastega kirstu juurde, kus nad mõlemal pool kirstu kohad

sisse võtsid. Nad voltisid lipu korralike täpsete liigutustega teravate nurkadega kolmnurgaks, mille Rick tänuliku rahva nimel Helenile ulatas.

Scott oli ema lähedal, kui too lipu vastu rinda surus ja paar korda värisedes hinge tõmbas. Tseremoonia lõppes ja järgmised hetked olid täis värskaid pisaraid, inimesed viivitasid Heleni juures, mõned tervitasid Adele'i ja Samueli, enne kui aeglaselt läbi vana raudvärava välja astusid.

„Ma tulen kohe tagasi,“ lubas Helen.

Adele tõstis pilgu, kui Scott tema poole vaatas. Noormees naeratas üleannetult, mis meenutas Adele'ile, kuidas Scott väikese poisina tema köögist küpsiseid näppas. „Kiiret pole,“ ütles Adele Helenile.

Elavad jätsid Adele'i ja Samueli korraks Scottiga omavahele. Adele oli tänulik, et saab rahus istuda, sest ta oli kindel, et näeb mõlemat meest viimast korda.

„Sa näed ju mind, eks?“ küsis Scott.

Adele nihutas pilgu väikest kalmistut ümbritsevalt puudesalult noormehe päikesest põlenud näole. „Jah,“ vastas ta.

„Ma ei ole sinust kaugel maas, poiss,“ ütles Samuel.

„Jah, härra,“ vastas Scott.

„Pole mõtet mind oodata,“ ütles Samuel. „Ma leian ise tee.“

„Ta ei ootagi sind,“ vastas Adele.

„Keda siis?“ tahtis Samuel teada.

Adele jälgis, kuidas Helen Megani juurde läks. Mida nad teineteisele iganes ütlesid, ei jätnud see meeldivat muljet. „Neid. Ta ootab nende järel.“

Samuel tõmbas hinge ja noogutas. Kui Samuel ja Adele millestki aru said, oli see lõpetamata asjade ja saladuste võim, mis köitis nii elavaid kui surnuid.

ESIMENE PEATÜKK

Megan

*Esmaspäev, 5. märts 2018
Norfolk, Virginia
8.00*

Tuulehood sikutasid Megan Buchanani mantlit ja tuuseldasid tema värskest lõigatud kohutavalt lühikest tukka, kui ta Raglandi mereteemalisse antiigipoodi kiirustas. Kui ta ukse avas, lõi talle vastu sooja õhu pahvak ja ukse kohal helisev laevakell teatas tema saabumisest.

Kui Meganil soojem hakkas, nautis ta kaupluse õhustikku ja vana laternate, poide ja köite hunnikuid, mis näisid kogu suurt ruumi täitvat. Tagumisel seinal oli suur kogu puidust nikerdatud käilakujusid üksarvikutest rinnakate merineitsiteni. Igaüks neist oli kunagi kaunistanud laevanina ning kehastanud selle vaimu ja vaprust.

Megan silitas vana rauast ankrut ja liikus oma suure rasedakõhuga leti poole. Kui ta ootas, köitis tema tähelepanu eklektiline kollektsioon, milles oli asju lauamängudest suure purgitäie punaste ja valgete marmorkuulide ning doominokarbini. Ükski neist asjadest ei sobinud mereteemaga, aga kaupluse omanik Duncan Travis ei jätnud kunagi tähelepanuta midagi, mida sai osta pennide ja müüa dollarite eest.

Letini jõudes helistas Megan väikest kella. „Duncan, Megan siin.“

Kardina tagant, mis eraldas müügisaali ja lauda, millel seisis Megani teada uhiuus arvuti ning raamatu-, paberi- ja ajakirjavirnad, kostis samme. Ehkki Duncan pidas poodi, tuli tema põhisissetulek esemetelt, mida ta otsis kokku eraklientidele, kollektsionääridele ja sisekujundajatele.

„Megan?“ Kühmuline käsi haaras lilla kardina servast. Paus tuletas Meganile meelde, et Duncanile meeldib efektne sisenemine.

„Jah, see olen mina.“

Kardina tagant tuli välja väikest kasvu längus õlgadega kõhn vana-mehe, kelle hõredad hallinevad juuksed olid hobusesabasse seotud. Üle seitsmekümne aasta päikese käes olid jätnud tema päevitunud näole sügavad kortsud.

Ta kandis triibulist kraega särki, pleekinud teksasid, mida hoidis üleval kulunud nahkvöö, ja musti kingi. Vasaku käe nimetissõrmes välgatas vabamüürlaste oonükssõrmus, ehkki Megan oli üsna kindel, et sõrmus oli valitud dramaatilise efekti, mitte sümboolse tähenduse pärast. Mehe randmel oli kuld kell, mis oli juba aastakümneid tagasi seisma jäänud.

„Sa jõudsid vara,“ märkis mees.

„Sain arsti juures rutemini valmis.“

Mees vaatas Megani ümarat kõhtu. „Sa näed päris küps välja.“

„Mul on tunne nagu randa uhutud vaalal.“ Kõik rääkisid tema lapsest ja kõhust, nagu oleks tegemist ühiskondliku omandiga. Ehkki Megan hindas seda huvi, tuletasid jutud lapsest talle meelde, et tal pole aimugi, kuidas üksinda last kasvatada. „Ma räägiksin pigem nendest asjadest, mis sa minu jaoks leidsid.“

Megan oli jaanuaris palgatud renoveerima ajaloolist jahimaja, mida kutsuti Talvemajakeseks. Tema vanavanavanaisa George Buchanan oli ehitanud selle hiiglasliku, tuhande üheksasaja ruutmeetri suuruse maja oma teisele naisele, kes jagas tema armastust pardijahi vastu idakaldal. Maja valmis 1901, aga 1916. aastal kinkis George selle oma miniale Claire Hedrick Buchananile. Claire elas majas kuni oma surmani 1990. aastal.